

ЛЮЛКА

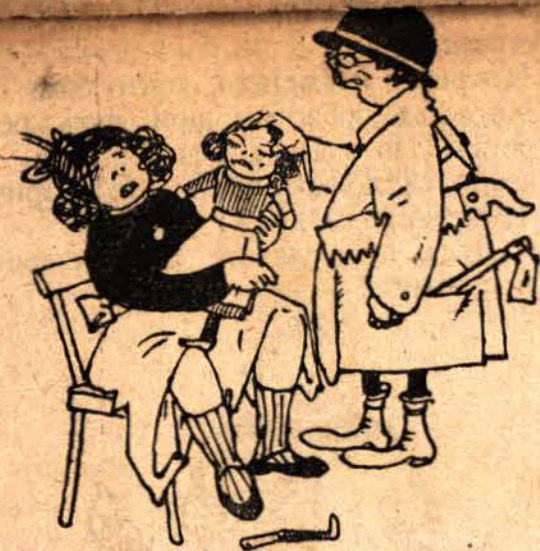
ВЕСТНИК ЗА НАШИТЕ ДЕЦА

Редакцията и Администрацията на „ЛЮЛКА“ се намират в Булевард Додуков № 56

Майстор Златко

На столчето Ганка
С глас, реве Горканка:
Вчера кукла купи
Днес крака ѝ счуни
Боже, що да прави,
Как да го поправи!

Притече се Златко
С бомбето на татко,
С трион у ръката,
С чука и теслата,
Ряза, дяла, прави
Куклата поправи

Зарадва се Ганка,
Засме се горканка
Па с Златко тогава
И с куклата здрава
Дружно се словиха
И хорце навиха

Врабчо и баба Станка

Рано сутрин. Джрветата сж уплетени в скреж като в тантели. Сива студена мъгла лежи над помързналата земя. *Врабчо* отлавна се е събудил. Той излезе иззад комина на скупената бабина Станкина къщица на края на града, отърси почернелата си перушинка, изписка с пресипнал глас, повърте се насам-нататък по пштищата да намери храна, но не можа. Най-после намисли да попроси малко от баба Станка, отиде на малкото прозорче и почука:

Врабчо: Бабо Станке, бабо Станке!

Баба Станка: Кой е? Кой чука?

Врабчо: Чука *Врабчо*, ваш *Врабчо*, дето спи зад комина и ви пази къщата.

Баба Станка: Я се махни! От какво ми пазиш къщата? Не съм богата да дойдат разбойници да ме оберат. И ден и нощ вратата ми е отключена. Баба Станка от нищо се не бои.

Врабчо: Паза я, паза я от гаргите, бабо Станке, да не кацат по покрива да го не мърсят и да не чупат керемидите.

Баба Станка: Че къде ти е силата бре *Врабчо*? Ти с гаргите ли ще се бориш?

Врабчо: Пазя ти комина от куковицата. Ако доде да кукне, баба Станка ще чукне.

Баба Станка: Да пукнеш ти немирнику, дето ми окжлва тестото, с което бех залепила книжка на прозореца да ми не духа.

Врабчо: Не сжрди се, бабо Станке не сжрди се, покажи се да те видя. Чух от сжседите, че си се подмладила, че си се разхубавила като момиче.

Баба Станка: [подава главата от прозореца] Милото ми врабченце, сладкото ми гласченце. Ами друго нящо не чули?

Врабчо: Чух, чух! Какво беше, ух, забравих го! А-а, чух от свинята, че ще ти опраси дванадесет прасенца.

Баба Станка: Милото врабченце, златни ти устенца...

Врабчо: Баба Станке, дай малко трошици...

Баба Станка: Главата да ѝ си строшиш, скитнико, почернел си като циганин и само држчиш.

Врабчо: Почернех от мъжа, бабо Станке, не е лесна работа да спиш цяла зима зад студен комин като вашия. На теб ти е хубаво, два котараци те топят нощем.

Баба Станка: Да ги пусна и теб да стоплят, бе *Врабчо*.

Врабчо: Благодаря, благодаря бабо Станке, не им обичам меризмата... Дай ми некая и друга трошица, милостива ти душица.

Баба Станка: Пусни ми едно перце от твоего десно крилце, и едно перце от твоего лево крилце — ще ти дам трошици.

Врабчо: Че защо ти са моите перца бабо Станке? Да сж хубави, паунови, да се накичиш — добре, ами те на какво приличат.

Баба Станка: Пустни ми ги врабчо, че са мжнички, че са тжнички, с тех ще си мажа масалце на хлеба, че тжнко мажат, та маслото се не хаби. Масалцето ми е малко, с икономийка, сжс сжжпийка, дано ми стигне до велики пости.

Врабчо: Без трошици мога, бабо Станке, без перце не мога.

Баба Станка: Гладен ще пукнеш, бе *Врабчо*.

Врабчо: Ще потрая ден два, ще се стопи снега, а под него се ще се намери нещо за храна. Колко ми трябва на мене.

Баба Станка: Има много да чакаш — дълга е зимата, далече е пролетта.

Врабчо: Бабо Станке, забравих да ти кажа. Вчера ходих до планината и видех твоята бела козица.

Баба Станка: Милото ми врабченце, какво прави тя?

Врабчо: В топла кошара спи, сладко сено яде и за баба Станка мисли. Напролет ярненце ще ти доведе.

Баба Станка: *Врабчо*, миличек — на ти една трошица.

Врабчо: На вържане и в село бех. И твоя син видех — засукал мустаци, работи в ковачницата и пее.

Баба Станка: На ти още една трошица, *Врабчо*.

Врабчо: И снаха ти видех, бабо Станке — бела-румена, на хорото стоеше и вжв ржце мжжко детенце джржеше.

Баба Станка: Внучето ми, мойто внуче! Порастнало ли е баби, здраво ли е.

Врабчо: Едро, здраво и току вика: бабо, бабо, бабо...

Баба Станка: Милото врабченце,

Сполай ти за добрата вест. На ти шепат трошички, да ядеш, да се наядеш, и го лемо да порастеш.

Елчо

Жеравжт и щжрка

(Басня)

Един селянин нагласил примки за жеравите, които опленивали посева му. Хванали се в примките жерави, но попаднал между тях и един щжрк.

Казва щжрка на селянина:

— Пусни ме: аз не съм жерав, ами съм щжрк; ние, щжрковете, сме най-тачени птици. Аз живея на покрива на башината ти къща. И по перата ще познаеш, че аз не съм жерав.

И казва селянина:

— Пипнах те с жеравите, с тях ще те и заколя.

На пжрзалката

Деца, опишете тая картинка, в която сж нарисувани ваши другарчета на пжрзалката. Най-хубавите описания ще поместим в един от близките броеве на *Лялка*.